

καίθεν εἶδε τὸν κολοσσαῖον ἐλέφαντα τῆς πλατείας τῆς Βασιλλίης. Τὸ εἶδος τοῦτο τοῦ μνημείου τὸν κατεγοήτευσε· διὸ ἔλαβε μεγάλην κλίσην πρὸς τὸν ἀρχιεπίσκοπον κ. Alavoine. Ἐν γένει, καθ' ὅλην τῆς διαμονῆς του τὴν διαρκείαν εἰδείχθη λίαν ἰδιότροπος εἰς τὰς κλίσεις καὶ ἀποστράφας του, πλήρης ἠθικῶν προλήψεων καὶ ἐνότις ἀλαζῶν· ἐνὶ λόγῳ εἶχε τὴν ἀπίστευτον ἀνοησίαν νὰ ἐπιδείκνυται ἐν Παρισίοις ὡς Ἄγγλος εὐπατρίδης· ἢ ἀριστοκρατορικὴ ὑπερηφάνεια ἥτο ἡ κυριώτερα ἀδυναμία τοῦ ἴσων ἰσχυροῦ καὶ ἀπ' αὐτοῦ ὑψηλοῦ τούτου πνεύματος.

Ἀπασαί αἱ περιγῆγεις τοῦ Δαίβου ἐστράφησαν εἰς ὠφέλειαν τῆς ἐπιστήμης. Δηριύνησε τὰ ἐβδισμένα ἡφαίστεια τῆς Ἀνδέρης. παρευρίθη ἐν Ἰταλίᾳ κατὰ τὴν ἐκρηξίν τοῦ Βεζουβίου, ἐπισκέφη τὴν Πομπειάν καὶ τὸ Ἡράκλειον, ὅπως λάβη γνώσεις τῶν χημικῶν ἰδιότητων τῶν χρωμάτων τῶν ἐν χρήσει παρὰ τοῖς ἀρχαίοις εἰς τὴν ζωγραφικὴν, δι' εὐφροσύνης μεθόδου ἤρξατο νὰ ἐκωλύσῃ παπύρους ἡμιεφαρμένους ἀπέτυχε δ' ἕνεκα τῶν ἐμποδίων ἅτινα παρενεβαλεν αὐτῷ γέρων τις κληρικός, κατὰ τοῦ ὁποῖου πικρῶς ἀκολούθως παρηγορήθη, ἐπιστρέψας εἰς Ἀγγλίαν ἐπέυρε τὸν προφυλακτικὸν λύγρον, ὅστις ἔσωσεν ἀκολούθως τὴν ζωὴν τερσούτων ἀνθρώπων, καὶ τὸν ὁποῖον οἱ μεταλλευταί, πρὸς εὐγνωμοσύνην, ὠνόμασαν λύγρον τοῦ Δαίβου.

Γενόμενος Βαρωνέτος τῷ 1818, ὀνομασθεὶς πρόεδρος τῆς βασιλικῆς ἐταιρίας τῆ 1820, ἐνησχολήθη, κατὰ παράκλησιν τῆς Ἀγγλικῆς κυβερνήσεως, εἰς ἀνεύριτον τῶν μέσων, δι' ὧν νὰ ἀνασταλῇ ἡ καταστρεπτικὴ ἐνέργεια τοῦ θαλασσοῦ ὕδατος ἐπὶ τῆς χαλκίνου ἐπιπτώχης τῶν ὑφάλων (carène) τοῦ πλοίου· ἐπὶ τούτῳ ἔκαμε ἐπανειλημμένα ἠλεκτρομαγνητικὰ πειράματα μεγάλου σπουδαιότητος. Ἐνόμισεν ὅτι ἐπέτυχε· ἀλλὰ τὸ σχέδιόν του εὔρε καθήγρους, διὸ καὶ παρελείθη, ἐπὶ προφάσει ὅτι ἡ ἐφαρμογὴ αὐτοῦ ἦτο λίαν δύσκολος. Ἡ ἀποτυχία αὕτη προσέβαλε τὴν ὑγίαν του, ἣν λίαν ἐξησθενημένην. Τῷ 1828 ἐγκατέλειπε τὴν Ἀγγλίαν, ἣν δὲν ἔμελλε νὰ ἐπανάβῃ πλέον.

Ἐντεῦθεν ἤρξατο δι' αὐτὸν βίος νέος, βίος σκέψεως καὶ μελέτης, ὅσοι ἦν ὁ τῆς νεότητός του. Τὸ πνεῦμα τοῦτο τὸ ἀείποτε συμβαδίζαν μετὰ τῆς πείρας, τὸ φωτισθὲν μόνον ὑπὸ τῶν πρακτικῶν ἀποτελεσμάτων, καὶ μηδὲν ἄνευ κολάσεως παραδεχθῆναι, ἠρέμησεν αἴφνης, οὐδὲν ἐκ τῆς ἐπιστήμης διαίρησεν ἢ τὴν θεωρίαν· ἐγκατέλειπε τὸ χημειὸν χάριν ἀπολαύσεως τῶν δύο τῆς φύσεως ἀγαθῶν, τοῦ ἄερος καὶ τοῦ ἡλίου. Ἐγραψε πραγματείαν ἐπὶ τῆς ἀλείας. εἶτα σύγγραμμα ἐπιγραφόμενον *Παρηγορία ἐν ὀδοπορίᾳ ἢ Τελευταῖαι ἡμέραι φιλοσόφου*, ἐν ᾧ καταλείπει εἰς τὸν κόσμον τὰς ποιητικὰς του ἐκμυστηρεύσεις, τὰς σοφὰς διειροπολήσεις του καὶ τοὺς χριστιανικοὺς του ἀποχαιρετισμούς. Διὰ τὸ ἔργον τοῦτο ἀφιέρωσε τὰ διαστήματα τῆς ἀνακωχῆς τῆς νόσου, ἀρεσκόμενος ν' ἀποκαλύπτῃ διδασκαλίαν παρηγόρους, ἰδέας περὶ ἀθανασίας, σκέψεις βαθείας περὶ τοῦ πολιτισμοῦ, τοῦ διακωλύοντος πάνταν μεγάλην καὶ πραγματικὴν τελειότητα.

Ἀληθῶς τὸ ἔργον στερεῖται πολλαχοῦ φαντασίας

καὶ νεύρων, ἀλλ' ἐνυπάρχει ἐν αὐτῷ παθητικὴ τις καὶ γλυκεῖα μελαγχολία, αἰσθημα συνειδησεως ἰκανοποιημένης καὶ πλήρους ὑπάρξεως λυσιτελοῦς καὶ ἐνδόξου.

Ὁ Οὐμπέρτος Δαίβου ἀπέβιασε, συνεπείᾳ βαθμιαίας ἐξασθενήσεως, τὴν 20 Μαΐου 1829, ἐν Γενούῃ, τὸ πεντηκοστὸν πρῶτον ἔτος τῆς ἡλικίας του.

A. K.

ΔΙΑΦΟΡΑ.

ΑΕΤΟΙ (1) (Cerfs-volants) ΕΝ ΣΙΝΑ.

Ὁ αἰτὸς ἐν Σίνα ἀποτελεῖ τὸς δ' ασκεδάσις τοῦ ἐναντάτου μηνός, τοῦ Κοῦ Ἰούλι, διότι περὶ τὴν ἐποχὴν ταύτην πνέουσιν οἱ δυτικοὶ ἄνεμοι. Τὰ παίγνια ταῦτα κατασκευάζονται μετὰ πολλῆς τέχνης καὶ παριστώσι ἀντικείμενα ἔμφυχα, εἶον, πτηνά, ὄφεις ἢ κροκοδείλους· εἰς τὸ ἄνω μέρος τοῦ αἰτοῦ προσαρτώσιν ἐλαφρὰν ράβδον ἐκ θαμβοῦ, διὰ νήματος ἰσχυρῶς προσδεδεμένου· ἄλλ' τὸ παίγιον ἀπολυθῆ εἰς τὸν αἶρα, ἢ ράβδος περιστρεφόμενη ὑπὸ τῆς ἐνεργείας τοῦ αἴερος, πλήττει τὸ νῆμα, ὅπερ δονούμενον παράγει ἤχον περιέρχον. Λέγουσι δὲ ὅτι ὁ ἤχος οὗτος ἀποτελεῖ τὴν λέξιν *φου-ὕαν*, καὶ ἰδοὺ ἡ παράδοσις ἐφ' ἣς στηρίζεται ἡ δοξασιὰ αὕτη. Κατὰ τοῦ παναρχαίου χρόνου, ὑπῆρχον δύο βασιλεῖς, ὁ μὲν περιώνυμος διὰ τὴν καλοκαγεθίαν του, ὁ δὲ διὰ τὸ μίτος, ὅπερ ἐνέπνευε. Ἐπειδὴ εἶναι σπανιώτατον ἡ ἀρετὴ νὰ συγκατοικῇ μετὰ τῆς κακίας, ὁ καθ' ἑκάστον βασιλεὺς κυριεύσας τὰ κράτη τοῦ γείτονός του καὶ αἰχμαλωτίσας αὐτὸν, διετίθετο νὰ τὸν φονεύσῃ· Ἐπέκλεισε λοιπὸν τὸν αὐτῆς μονάρχην ἐντὸς δεσμωτηρίου, προτιθέμενος τὴν ἐκτέλεισιν διὰ τὸν ἐπιούσαν· ἀλλὰ τὴν νύκτα, ἀρπυνηθεὶς ὁ νικητὴς ὑπὸ σπυροῦ δυτικοῦ ἀνέμου, ἐνόμισε ὅτι ἤκουσε τὴν λέξιν φάγγ (πρόσχει), προσφερομένην ἐπανειλημμένως ἐν τῷ μεταξύ τῶν κυκλήμων τοῦ αἴερος· ταῦτο χρόνος τὸ ὄνομα τοῦ αἰχμαλώτου του τῷ ἐφάνη ἐγκηραγαμμένον ἐπὶ τῆς ὄψεως τοῦ κοιτώνος. Ἐνώπιον τῶν βεθαίων τούτων σημείων τῆς ὀργῆς τῶν θεῶν, ὁ νικητὴς ἀνεγνώρισε τὸ σφάλμα του, παρητήθη τοῦ φοικικοῦ σχεδίου του, καὶ ἀπέδωκε τὴν ἐλευθερίαν πρὸς τὸν αἰχμαλώτον. Καὶ τοιοῦτος εἶναι ὁ μῦθος. Ἦδη δὲ προσθετέον ὅτι δὲν λησμονοῦσιν ἐν Σίνα νὰ ἀπολύσωσιν αὐτὸν εἰς τιμὴν τοῦ ἀγαθοῦ βασιλέως. Ἡ συνήθεια τοῦ κτείνει χειρυσωμένον χάριτην εἶναι μία τῶν τιμῶν ἃς ἀποδίδουσιν εἰς τὸν θεὸν τοῦ πυρός, Βάκ· Ἰόγγ ἢ Φῶ Σχάν. Παριστώσιν αὐτὸν ἀναστήματος γιγαντιαίου, μετὰ τριῶν μεγάλων καὶ τρομερῶν ὀφθαλμῶν. Ἐπὶ τοῦ εἰς τιμὴν αὐτοῦ καιομένου χάρτου εὐρίσκονται γεγραμμένα τὰ ὄνόματα ἐκείνων ὅστινες ἐπικαλοῦνται τὴν προστασίαν αὐτοῦ. Αἱ λοιπαὶ θυαί συνίστανται εἰς φωταφίας, φανοφορίας καὶ δημητριακοὺς καρπούς. Αἱ τελεταὶ οὗται τελοῦνται συνήθως ἐντὸς πλοισίαν μεγαλοπρεπῶς πεφωτισμένων, ἤχουσάντων

(1) Ἐννοοῦμεν τὸ παίγιον τῶν παιδῶν.